

ERRATUM

OPVOEDEN IN HET ZICHT VAN DE ZIEL

SPROOKJES BIJ DE PADEN VAN DOEN EN MAKEN

De gouden gans, het pad van ontplooiing

Het pad van ontplooiing, bouwen, ontwikkelen en beheren valt astrologisch gezien onder het tweede levensgebied en het teken Stier. Het sprookje van de gouden gans begint, evenals het sprookje van de gelaarsde kat, met een man die drie zonen had waarvan de oudste twee slim waren en goed toegerust om maatschappelijk succes te verwerven, terwijl de jongste zoon, Domoor, dom en naïef was. Deze Domoor bleef ontvankelijk en verbonden met de oorsprong. Was ook Parcival niet een dwaas in zijn narrenpak?

De oudste zoon ging naar het bos om hout te hakken. Hij kreeg een lekkere eierkoek mee en een fles wijn. Rond het middaguur nam hij pauze en zodra hij in zijn koek hapte verscheen daar een oud grijs mannetje dat hem om een hapje koek en een slokje wijn vroeg. Maar de oudste zoon weigerde, hij wilde het voor zichzelf houden, en daarop verwondde hij zijn arm en moest hij overijld naar huis. Toen ging de tweede zoon op pad die precies zo op het mannetje reageerde, waarna hij zijn been verwondde en ook snel naar huis terug moest keren.

Vervolgens vroeg de jongste zoon of hij mocht houthakken. Zijn vader had er geen vertrouwen in, maar liet hem wel gaan. Zijn moeder gaf hem een droge koek en een fles zuur bier mee. Toen de jongste zoon pauze nam en het mannetje verscheen, was hij gul in het delen van zijn lunch. Het mannetje zei: 'Omdat je zo'n goed hart hebt en mededeelzaam bent, wil ik je geluk geven. Daar staat een oude boom; die moet je omhakken. In de wortels zul je wat vinden.' En het mannetje verdween.

De jongste zoon begon te hakken en trof tussen de wortels een gans met veren van zuiver goud aan. Domoor vond tussen de wortels, dat wil zeggen

in de oorsprong van het leven, de gouden gans die gouden eieren legt. Het gouden ei staat symbool voor de zuivere levenskiem. Goud is de kleur van de zon, van het hogere geestelijke principe.

Domoor nam de gans mee en begaf zich op weg naar de herberg. De dochters van de herbergier werden nieuwsgierig naar de gans en de oudste sloop zijn kamer in om een veer uit te trekken. Haar vingers bleven aan de gans kleven en ook de tweede en derde dochter stond ditzelfde lot te wachten. De meisjes werden, volkomen blind, gedreven door hun hang naar bezit en bleven alle drie aan de gans plakken.

De volgende morgen trok de jongen eropuit, met de gans in zijn armen en de drie meisjes erachteraan rennend. Midden in het land kwamen ze de dominee tegen die het maar ongepast vond dat de meisjes zo achter een jongen aan liepen. De dominee, verkleefd met zijn persoonlijke waarden en normen, trok aan het achterste meisje en zat ook vast. En daar kwam de koster, vergroeid met zijn plichtsgevoel, en trok de dominee aan zijn mouw, omdat hij moest dopen. Ook de koster zat nu vast. Toen kwamen er twee boeren met schoppen langs en de dominee vroeg hun om ze los te maken, maar ook de boeren kwamen vast te zitten. Zo kwam Domoor de stad binnen, met zeven mensen die stuk voor stuk probeerden datgene waar zij aan hechtten vast te grijpen.

In de stad woonde de koning met zijn dochter die zo ernstig was, dat de koning had beloofd dat wie haar aan het lachen kreeg, haar mocht trouwen. Toen de prinses Domoor zag met de zeven in zijn kielzog, kon ze niet meer ophouden met lachen.

De koning zag in Domoor echter niet de schoonzoon die hij zich wensde. Hij gaf hem daarom nog drie opdrachten. De eerste was dat hij een man moest vinden die een kelder vol wijn zou kunnen opdrinken. Domoor toog naar het bos waar hij het mannetje had ontmoet en vond op diezelfde plek een man die met groot gemak de hele kelder leegdronk. De kelder met wijn staat symbool voor de onbewuste gevoelens en emoties. Domoor moet deze tot zich nemen om er beheersing over te krijgen. De man die hij in het bos ontmoet is dorstig en dus zeer bereid.

Vervolgens moest Domoor een man vinden die een berg brood op kon eten. Weer toog hij naar het bos en vond daar een man die klaagde over zijn honger en binnen een dag had deze de hele berg brood opgegeten. Hier moet hij controle zien te verkrijgen over het fysieke handelen en ook hiertoe is hij zeer bereid want de man in het bos heeft honger.

Ten slotte vroeg de koning om een schip dat zowel over land als over water kon varen. Weer toog Domoor naar het bos en trof daar het grijze mannetje aan. Deze zei: 'Ik heb voor je gegeten en gedronken en nu zal ik dit schip voor je maken.' Hier gaat het om de beheersing van de materie, het land, en van het gevoel, het water. De jongen beheerst nu de beide elementen en zal uiteindelijk bekwaam genoeg gevonden worden om de prinses te huwen.

Het oude mannetje, dat symbool staat voor de intuïtieve wijsheid, leidt hem naar wat hij nodig heeft. Daarop zeilde Domoor naar het kasteel en nu kon de koning niet langer weigeren. De bruiloft werd gevierd en toen de koning stierf erfde Domoor het koninkrijk en leefde hij nog lang en gelukkig met de prinses.

Domoor kan de gans oppakken zonder dat hij ermee verkleeft. Hij blijft neutraal ten opzichte van het goud en hecht zich er niet aan. De dochters, de dominee, de koster en de boeren verkleven wel met het goud. Zij kunnen er niet van loskomen en hebben geen verweer tegen de aantrekkingskracht van het goud, maar raken in de ban van de materie en verkleven ermee. Ook de prinses is vrij van de aantrekkingskracht van het materiële en lacht tot ze erbij neervalt. Nadat Domoor heeft aangetoond dat hij zijn gevoelens en fysieke handelen volledig beheerst, mag hij de prinses huwen. Zo kan het heilige huwelijk tussen de jongen en de prinses gesloten worden.

Kinderen op het pad van bouwen en beheren hebben een scherp inzicht in materie. Zij zien de kwaliteit van de materie en welke vormen in de aanwezige materialen besloten liggen, om daarmee te bouwen. Om het aanwezige potentieel goed te beheren is het van belang vrij te blijven en niet te hechten aan bezit. Kinderen op dit pad bouwen hun vormgedrag op in het graven en onderzoeken. Zij leren de werking van hun diepere drijfveren doorgronden en hun persoonlijke hechtingen te doorzien. Zij leren om, net als Domoor in dit sprookje, de gouden gans te kunnen pakken zonder ermee te verkleven.

Vrouw Holle, het pad van dienstbaarheid

Dit sprookje past bij het pad van dienstbaarheid. Dit pad correspondeert met het zesde levensgebied en het teken Maagd. Het gaat over een weduwe met een dochter, Mia, en een stiefdochter, Elvira. De laatste is mooi en

ijverig en Mia lelijk en lui.

De weduwe staat symbool voor de persoonlijkheid. Daarin ontstaat een splitsing in de vorm van de oorspronkelijke ziel (Elvira) en de luie lelijke dochter (Mia), een aspect van de persoonlijkheid. Zij wil niet werken en denkt alleen aan haar eigen genoegens. Elvira, het zielsaspect, wordt onderdrukt en uitgebuit om in de genoegens van de stiefmoeder en de dochter te voorzien. Het natuurlijke werken dat Elvira kenmerkt, wordt tot een moeten onder de druk van haar stiefmoeder (de persoonlijkheid).

Elvira moet spinnen maar zij zich prikt zich aan de spoel waardoor er bloeddruppels op de draad komen. Het meisje probeert de draad in de put schoon te spoelen maar daarbij valt de spoel in de put. Haar stiefmoeder gebiedt haar dan in de put te springen. De put kan worden gezien als de bron van het levenswater. Elvira moet in de put springen om de spoel, waarmee zij haar levensdraad spint, in de oorsprong te vinden. Dit vraagt heel veel moed. De put is het onbekende en onbewuste, waar aardse verworvenheden niet kunnen worden ingezet. Zij moet haar zekerheden achter zich laten en op haar intuïtie vertrouwen.

Elvira springt en komt terecht in het land van Vrouw Holle. Hoewel het meisje in de diepte springt is al snel duidelijk dat het land van Vrouw Holle zich boven de aarde bevindt. Als zij de kussens opschudt en de veertjes naar beneden dwarrelen, sneeuwt het op aarde.

Elvira komt terecht in een prachtige weide met duizenden bloemen. Dan ziet ze een oven waarin de broodjes gaar zijn. De broodjes vragen haar om hen uit de oven te halen omdat ze anders zullen verbranden. Elvira geeft gehoor aan haar aard en haalt de broodjes uit de oven. Dan komt ze bij een boomgaard waar rijpe appelen haar vragen om geplukt te worden. Elvira plukt de appelen en dient de vitale levenskrachten. Dan komt ze bij Vrouw Holle van wie ze aanvankelijk bang is omdat ze zulke grote tanden heeft. Het oude vrouwtje stelt haar gerust en Elvira kijkt door haar verschijning heen en vertrouwt haar. Ze helpt het oude vrouwtje door elke dag het bed voor haar op te schudden zodat de veertjes naar de aarde dwarrelen en de mensen denken dat het sneeuwt. In de slaap begeven we ons in het nachtbewustzijn waarin de dromen tot ons komen. Elvira schudt de kussens op waardoor de veertjes vanuit het hemelse bewustzijn naar de aarde dwarrelen. De mensen zien dit als sneeuwvlokken, wit en zuiver. Elvira verricht haar werk vanuit eenheidsbewustzijn. Zij werkt niet vanuit eigenbelang maar in verbinding met het grotere geheel, vanuit de eenheid.

Als zij een tijdlang bij het oude vrouwtje heeft gewerkt, verlangt ze toch weer naar huis, ook al heeft ze het bij Vrouw Holle veel beter. Het leven roept en Elvira wil verder spinnen aan haar levensdraad. Vrouw Holle brengt haar naar de poort. Bij het openen van de poort valt er een regen aan goud neer op Elvira. Goud is het zuiverste edelmetaal dat hoort bij de zon, de geest. Dit is haar beloning en ook krijgt ze de spoel terug.

De stiefmoeder, die Elvira met goud overdekt terug ziet komen, spoort ook haar luie dochter aan om in de put te springen. Mia hoort wel de roep om hulp van de appels en de broodjes maar negeert die. Zij handelt niet vanuit eenheidsbewustzijn. Zij isoleert zich en denkt alleen aan haar eigenbelang. Ook weigert ze Vrouw Holle te helpen. Bij de poort wordt Mia met pek beloond, de uiterst plakkerige, zwarte substantie die ons aan de aarde geklonken houdt.

De ziel, Elvira, verricht haar werk op aarde, maar in verbinding met de hogere dimensie waarin alles één is. Zij is verbonden met het hogere geestelijke principe, het goud van de zon. Het luie persoonlijkheidsaspect kan zich niet in deze dimensie begeven en blijft vastgeklonken aan haar eigenbelang en de weerzin tegen werk dat haar niet persoonlijk ten goede komt.

Op dit pad gaat het erom het aardse werk vanuit het eenheidsbesef te verrichten; om ware dienstbaarheid te activeren en vanuit het hart en mededogen te handelen. Kinderen op dit pad leren zich te verbinden met de hogere dimensie van het bestaan om hun vaardigheden in het licht van de eenheid te verrichten.

De IJzerhans, het pad van verantwoordelijkheid

Dit sprookje past bij het pad van verantwoordelijkheid, maar het bevat ook elementen die horen bij het pad van transformatie en het pad van eenheid. Het pad van verantwoordelijkheid correspondeert met het tiende levensgebied en het teken Steenbok.

Er is een burcht, de burcht van het Ik, waarin een koning woont. Om deze burcht heen bevindt zich een diep en donker bos. Twee keer ging een jager dit uitgestrekte woud in zonder terug te keren. Een derde jager zag een arm boven het moeras uitsteken en gebod zijn dienaren om het leeg te scheppen. Op de bodem vond hij een wildeman. Het moeras kunnen we zien als de poel van onze gevoelens en emoties. Op de bodem daarvan bevindt zich de wildeman, het ongecultiveerde of wilde aspect dat uit de

burcht is verbannen en zich op de bodem van het zielenwater bevindt.

Deze wildeman wordt vervolgens naar de burcht gevoerd en in een kooi opgesloten. Het Ik ziet deze ongetemde, pure en oorspronkelijke kracht als bedreigend en sluit hem op. De koningin, de moeder die het aangepaste gedrag vertegenwoordigt, bewaart de sleutel van de kooi onder haar hoofdkussen.

Dan verliest de prins die aan het hof woont zijn gouden bal, die symbool staat voor de oorspronkelijke heelheid en de vitale levenskracht. Deze bal valt in de kooi. Het contact met de bron en daarmee met de oorspronkelijke heelheid gaat verloren en raakt gevangen.

De wildeman die met zijn oorspronkelijke aard verbonden is, kan de bal aan het jongetje terugbezorgen, maar daarvoor moet hij wel de kooi openen. Tot drie keer toe vraagt hij het jongetje de sleutel te pakken om de kooi te openen, maar de prins durft tot twee keer toe zijn moeder niet te weerstreven. De derde keer volgt hij zijn eigen (ge)weten en haalt de sleutel onder het kussen van zijn moeder vandaan. Het prinsje bevrijdt vervolgens eerst de wildeman en haalt dan zijn bal terug, maar verwondt daarbij zijn vinger aan de kooi. Hij weet dat hij straf zal krijgen als zijn ouders dit ontdekken. De wildeman neemt hem mee het woud in en zet hem bij een bron met puur, helder water: de levensbron, waarover hij moet waken. Er mag niets in vallen omdat de bron anders ontwijd wordt. In een opwelling steekt de prins zijn gekwetste vinger in het water van de levensbron en als hij die uit het water haalt is hij opeens van puur goud. De volgende dag valt er een haarlok, symbool voor een gedachte, in het water en ten slotte, als hij zijn spiegelbeeld in de bron ziet en zichzelf herkent, valt hij met zijn gehele haardos voorover in het water. Zo krijgt de jongen gouden haren. Als IJzerhans, de sterke onverwoestbare wilde kracht, dat ziet, spoort hij hem aan de wereld in te gaan en zegt dat hij te allen tijde op zijn hulp kan rekenen. Het prinsje blijft verbonden met de bron (gouden haren en gouden vinger) maar moet zich het aardse leven eigen maken, zijn pad bewandelen, de wereld in trekken en de bron verlaten. Zijn gouden haren en vinger herinneren aan zijn oorspronkelijke afkomst en de eenheid die hij in zich draagt. De prins zet een hoedje op om zijn gouden haren te verbergen. Het hoedje geeft ook aan dat hij zijn kruinchackra sluit om zijn verstandelijke, aardse vermogens te ontwikkelen. Dan gaat de prins naar het hof waar hij als hulpje van de kok wordt aangesteld. Hij blijft zijn hoedje dragen, toont zijn haren niet en houdt dus zijn afkomst verborgen.

Omdat hij zijn hoedje op houdt, wordt hij naar de tuin verplaatst om daar te werken. De tuin kan worden gezien als de levendstuin waarin het onkruid verwijderd wordt. Hij leert de oorspronkelijke natuurkrachten in banen te leiden.

De jongen brengt de prinses drie keer een bos wilde bloemen die zij om hun schoonheid bewondert. De prinses heeft zicht op het natuurlijke, oorspronkelijke en doorziet het gecultiveerde, de gekweekte bloemen. Hij krijgt er gouden munten voor, maar die geeft hij weg. Hij weigert zijn hoedje af te zetten en houdt zijn goddelijke oorspronkelijke aard verborgen. Als het land bedreigd wordt en er strijd moet worden geleverd met vijandige troepen, vertrekt de jongen met een kreupel paard, maar IJzerhans geeft hem een wapenrusting, een vurig paard en een leger. Daarmee wint hij de strijd voor de koning, maar hij houdt zijn ware aard verborgen en strijkt niet met de eer. De jongen toont zich dapper en moedig en omdat hij zijn kracht niet in het aardse leven zoekt maar in het geestelijke, is hij in staat de vijandelijke troepen te overwinnen.

De prinses mag trouwen met de prins die de gouden appel kan vangen. De jongen vangt tot drie keer toe de gouden appel met behulp van de kracht van de wildeman. De gouden appel is ook een symbool van de oorspronkelijke heiligheid en van de vitale zuivere levenskracht. Op dat moment kan de jongen zich bekendmaken als de prins die hij is. Hij trouwt de prinses en daarmee wordt de verbinding tussen geest en ziel in liefde bezegeld. Dan verschijnt er een machtige en rijke koning, voorheen IJzerhans, die door een tovenaars was betoverd en door de liefde van de prins en de prinses weer is terugveranderd in de koning die hij ooit was.

Mensen op het pad van verantwoordelijkheid en leiding hebben de taak om zich te verbinden met de bron. Zij bouwen hun vormgedrag op in het thuis, in de voeding van hun wortels. Het ware thuis ligt in de oorspronkelijke levensbron waar wij allen uit afkomstig zijn en in wortelen, en vanuit de verbinding met deze bron kan er verantwoordelijkheid en leiding worden genomen.

De valkuil op het pad van verantwoordelijkheid en leiding ligt in een te grote ambitie die los komt te staan van de oorspronkelijke bron waarvan de helderheid nu juist onze grootste verantwoordelijkheid betreft. De jonge prins begeeft zich op het aardse pad, maar blijft verbonden met zijn oorspronkelijke aard. Hij verwerft zijn oorspronkelijke koninklijke aard

waarin de ongetemde krachten geleid worden door het hogere geestelijke principe, door inzicht en wijsheid. Hiervoor moet hij zijn moeder die de sleutel heeft van de kooi passeren om naar zijn eigen (ge)weten te handelen en zijn eigen kracht te ontdekken.

Op het pad van leiding en verantwoordelijkheid gaat het erom dat de koninklijke aard van het kind gevestigd wordt. Dit gebeurt wanneer we, net als de jonge prins, verbonden blijven met de oorspronkelijke levensbron en de ongetemde wilde krachten leren leiden door het inzicht van de geest en de wijsheid van de ziel. Een te sterke beheersing en ontkenning van onze vitale ongetemde kracht leidt tot gevangenschap in de burcht van het Ik. Ware leiding en verantwoordelijkheid berust op zorg voor de wortels in de levensbron.